

Violet Baudelaire, the eldest, liked to skip rocks. Like most fourteen-year-olds, she was right-handed, so the rocks skipped farther across the murky water when Violet used her right hand than when she used her left. As she skipped rocks, she was looking out at the horizon and thinking about an invention she wanted to build. Anyone who knew Violet well could tell she was thinking hard, because her long hair was tied up in a ribbon to keep it out of her eyes. Violet had a real knack for inventing and building strange devices, so her brain was often filled with images of pulleys, levers, and gears, and she never wanted to be distracted by something as trivial as her hair. This morning she was thinking about how to construct a device that could retrieve a rock after you had skipped it into the ocean.

Klaus Baudelaire, the middle child, and the only boy, liked to examine creatures in tide-pools. Klaus was a little older than twelve and wore glasses, which made him look intelligent. He was intelligent. The Baudelaire parents had an enormous library in their mansion, a room filled with thousands of books on nearly every subject. Being only twelve, Klaus of course had not read all of the books in the Baudelaire library, but he had read a great many of them and had retained a lot of the information from his readings. He knew how to tell an alligator from a crocodile. He knew who killed Julius Caesar. And he knew much about the tiny, slimy animals found at Briny Beach, which he was examining now.

Sunny Baudelaire, the youngest, liked to bite things. She was an infant, and very small for her age, scarcely larger than a boot. What she lacked in size, however, she made up for with the size and sharpness of her four teeth. Sunny was at an age where one mostly speaks in a series of unintelligible shrieks. Except when she used the few actual words in her vocabulary, like "bottle," "mommy," and "bite," most people had trouble understanding what it was that Sunny was saying.

...
"Yes, it is a nice day," Mr. Poe said absently, staring out at the empty beach. "I'm afraid I have some very bad news for you children."

The three Baudelaire siblings looked at him. Violet, with some embarrassment, felt the stone in her left hand and was glad she had not thrown it at Mr. Poe.

"Your parents," Mr. Poe said, "have perished in a terrible fire."

The children didn't say anything.

"They perished," Mr. Poe said, "in a fire that destroyed the entire house. I'm very, very sorry to tell you this, my dears."

Violet took her eyes off Mr. Poe and stared out at the ocean. Mr. Poe had never called the Baudelaire children "my dears" before. She understood the words he was saying but thought he must be joking, playing a terrible joke on her and her brother and sister.

"'Perished,' " Mr. Poe said, "means 'killed.' "

Violet Baudelaire, a legidősebb, kacsázni szeretett. Mint a legtöbb 14 éves, ő is jobbkezes volt, így a kövek távolabb ugráltak a sötétszürke vizen, mikor Violet a jobb kezét használta, mint amikor a balját. kacsázás közben a távolba révedt egy találmányról elmélkedve, amit megépíteni vágyott. Bárki, aki jól ismerte Violetet, látta volna, hogy épp erősen gondolkozik, mivel hosszú haja szalaggal volt hátrakötve, megakadályozva, hogy a szemébelőjön. violet igazán tehetségesen talált ki és épített meg furcsábbnál furcsább képezeteket, így feje gyakran zsongott különféle csigáktól, emeltyűktől és fogaskerekektől és sosem hagyta magát hajához hasonló csekélységekkel kizökkenteni. Ezen a reggelen egy olyan masina kigondolásán fáradozott, ami képes lenne visszahozni egy követ, miután azt az ember az óceánba kacsázta.

Klaus Baudelaire, a középső gyerek és egyetlen fiú, az árapály után maradt pocsolyákban tanyázó különböző élőlényeket szerette vizsgálgatni. Klaus egy kicsit volt több mint 12 és szemüveget viselt, ami intelligens kinézetűvé tette. Intelligens is volt! A Baudelaire szülők kúriájának hatalmas könyvtára volt, egy szoba tele könyvek ezreivel, szinte minden témáról. Mivel még csak 12 volt, Klaus persze nem olvasta a Baudelaire könyvtár összes könyvét, de jópárat már igen és megjegyezte a bennük fellelhető információ nagy részét. Meg tudott különböztetni egy aligátort és egy krokodilt. Tudta, ki ölte meg Julius Caesart. És sokat tudott a Briny Beachen talált apró, nyálkás teremtményekről is, amiket éppen szemrevételezett.

Sunny Baudelaire, a legkisebb harapdálni szeretett. Még csecsemő volt és korához képest rendkívül kicsi, alig nagyobb egy csizmánál. Méretbeli hiányosságait mindössze négy db fogának méretével és hegyességével pótolta. Sunny abban a korban volt, mikor a gyerek főleg kivehetetlen visítások sorozatával kommunikál. Kivéve, mikor szókincsének néhány valóban létező szavát alkalmazta, mint az „inni”, „mami” és „harapni”, az emberek többsége viszont ilyenkor is alig értette, amit Sunny mondott.

...
Igen, szép időnk van-mondta Mr. Poe szórakozottan, az üres partot szemlélve-Attól tartok, nagyon rossz hírem van nektek, gyerekek.

A három Baudelaire testvér ránézett. Violet kissé zavartan, érezte a követ a bal kezében és örült, hogy nem dobta meg vele Mr. Poe-t.

A szüleitek-mondta Mr. Poe-eltávoztak egy szörnyű tűzvészben.

A gyerekek nem válaszoltak.

Eltávoztak-mondta Mr. Poe-egy tűzben, amiben az egész ház elpusztult. Nagyon, nagyon sajnálom, drágáim.

Violet levette a szemét Mr. Poe-ról és az óceánba bámult. Mr. Poe ezelőtt egyszer sem hívta a Baudelaire gyerekeket „drágáim”-nak. Violet értette a szavakat, amiket mondott, de meg volt győződve, hogy csak viccelt, szörnyű tréfát űz vele, az öccsével és húgával.

-Eltávoztak,-mondta Mr. Poe-annyit tesz, meghaltak.

Nyíri Kata Luca 9.A